

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/46/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122399099
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122399099.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F.

G. XXXX/XX, H. - I. C., zastúpený: JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom Štefánikova 14, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. J. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, H., zastúpená: SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o. so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie

114,18 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 10C/42/2022-139 zo dňa 18. apríla 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. potvrdzuje.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III. o trovách konania m e n í tak, že žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinstančného konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

III. Žalobcovi proti žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 110,05 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 110,05 Eur od 27.09.2022 do zaplatenia, výrokom II. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 110,05 Eur od 18.04.2021 do 26.09.2022 zastavil. Výrokom III. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

1.2 V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 110,05 Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody vo výške cestovných nákladov z miesta jeho bydliska v H. do miesta bydliska maloletého dieťaťa v H., spôsobenej mu tým, že žalovaná mu dňa 17.04.2021 neumožnila styk

s maloletým synom a nepreukázala objektívne dôvody pre nemožnosť realizácie styku, ktorý bol upravený uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019, právoplatným dňa 02.03.2020. V priebehu súdneho konania vzal podanú žalobu čiastočne späť o zaplatenie 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 110,05 eur od 18.04.2021 do 26.09.2022 a súčasne žalobu rozšíril o zaplatenie 1,25 % ročného úroku z omeškania zo sumy 110,05 eur od 27.09.2022 do zaplatenia. Rozšírenie žaloby súd podľa § 140, § 142 ods. 1 CSP pripustil. Žalovaná nárok žalobcu na náhradu škody neuznala a žalobu navrhla ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedla, že dieťa na styk so žalobcom

riadne pripravila a snažila sa ho riadne motivovať; napriek tomu, maloletý dlhodobo styk s otcom rázne odmieta. Dňa 17.04.2021 opätovne odmietol styk so žalobcom a nechcel odísť z domu, o čom žalobcu riadne informovala. Poukázala na to, že skutočnosť, že maloletý odmieta realizáciu styku so žalobcom, nie je následkom jej konania a konanie žalobcu považovala za účelové, zneužívajúce právo. Žalovaná žalobcovi poskytuje pravidelnú súčinnosť, pravidelne s ním komunikuje a koná tak, aby škoda nebola spôsobená. Svojím konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť, nakoľko konala tak, ako jej to vyplýva z príslušných právnych predpisov, ako aj právoplatných súdnych rozhodnutí. Dôvody neuskutočneného styku nie je možné pripisovať na jej ľarchu, nakoľko styk sa neuskutočnil na základe vôle maloletého syna (čo preukázateľne vyplýva z predložených dôkazov), ktorá vychádza zo samotného konania žalobcu. Žalovaná zároveň spochybnila vyčíslenie nákladov žalobcu z dôvodu, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia nedostavil na motorovom vozidle, ktorého doklady (technický preukaz) priložil ako dôkaz k žalobe s evidenčným číslom H.. Domnievala sa, že žalobca už nebol vlastníkom motorového vozidla. Voči žalobcovi si uplatnila nárok na náhradu trov konania.

1.3 Súd prvej inštancie popísal skutkový stav, zistený vykonaným dokazovaním. Uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019, právoplatným dňa 02.03.2020, bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bol upravený styk žalobcu

s maloletým dieťaťom na čas do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 13P/118/2019 alebo sp. zn. 13P/91/2019 tak, že žalobca bol oprávnený stretávať sa s mal. B. každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v sobotu od 14.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej. Žalobca si maloletého v určenom čase mal prevziať pred kultúrnym domom v H. na K. L., kde ho žalovanej v určenom čase bol povinný aj odovzdať. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu Trenčín č.k. 17CoP/3/2020-197 zo dňa 13.02.2020. Z trestného oznámenia podaného žalobcom na OR PZ Prievidza, Odbor kriminálnej polície zo dňa 17.04.2021, vyplýva, že žalobca v uvedený deň podal trestné oznámenie vo veci prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, ktorého sa dopustila žalovaná tým, že napriek tomu, že žalobca ju vopred kontaktoval SMS správami, v deň styku s dieťaťom, 17.04.2021, mu oznámila, že maloletý je oblečený a nachystaný, avšak plače, uteká pred ňou a nechce ísť za tatkom. Dostavil sa pred dom, kde maloletý s matkou býval

a opakovane ju SMS správou žiadal o odovzдание dieťaťa. Matka mu znovu oznámila, že sa snaží dieťa ukludniť a presvedčiť, aby išlo, ale stále plakalo a nechcelo ísť za tatkom. Dvere neotvorila a neumožnila otcovi ani vizuálny kontakt so synom. Takýmto spôsobom mu bránila v kontakte s dieťaťom po dobu 5 mesiacov. Následne privolať políciu, ktorá vstúpila do obydľia matky. Polícia ho informovala o tom, že matka si bola vedomá, čoho sa dopúšťa neumožnením styku dieťaťa s ním. Uviedla, že syn vždy plakal a odmietal ísť za otcom.

Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou z obdobia od 15.04.2021 do 17.04.2021 bolo zistené, že dňa 15.04.2021 na SMS správu žalobcu - "ako sa má B.? Kedy mi nahradíš styk podľa NO Vianoce?" žalovaná nereagovala. Na SMS správu žalobcu zo dňa 16.04.2021 - "zajtra odovzдание na námestí o 14 h podľa NO", žalovaná opäť nereagovala. Dňa 17.04.2021 žalobca žalovanej zaslal SMS správu o 13:47 - "som na námestí". Žalovaná reagovala SMS správou o 13:52 - "B. je naobedovaný, oblečený a nachystaný, ale nechce ísť, plače a uteká, že nejde za tatkom." Žalobca jej SMS správou o 13:54 oznámil, že ide pred dom a ak mu B. neodovzdá, volá políciu. O 14:08 oznamuje žalovanej, že je pred domom a žiada odovzдание B.. Žalovaná mu o 14:09 oznámila, že sa snaží dieťa ukludniť a presvedčiť, aby išiel, ale stále plače, že nechce ísť za tatkom. Žalobca o 14:10 žalovanej oznámil, že volá políciu. Dňa 05.05.2021 žalovaná e-mailom kontaktovala pracovníčku ÚPSVaR Prievidza, p. D., ktorú informovala o dôvodoch nerealizácie styku žalobcu

s dieťaťom z dôvodu, že dieťa styk odmietalo, plakalo a kričalo, že nechce ísť za tatkom. Po celý čas syna upokojovala a snažila sa ho presvedčiť, aby išiel za otcom, čo sa jej nepodarilo. Uviedla, že v takom stave nebolo možné dieťa nasilu vyniesť z domu a odovzdať ho.

Z fotokópie technického preukazu motorového vozidla značky C. M.,

EVČ: H. vyplýva, že vlastníkom motorového vozidla bol žalobca. Žalovaná ako dôkaz predložila znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023. Pokladala za dôležité, aby sa súd oboznámil s jeho závermi. Poukázala na to, že znalkyňa počas vyšetrenia nezistila vedomé tendencie k manipulácii maloletého dieťaťa, na základe čoho sú tvrdenia žalobcu, ktorý opakovane uvádzal, že žalovaná manipuluje maloletého proti nemu a že reakcie maloletého v prípade, keď odmieta styk s otcom, sú len dôsledkom „zastrašovania

a rozrušovania maloletého“, nezakladajúce sa na pravde, účelové a znaleckým posudkom preukázateľne vyvrátené. Považovala za preukázané, že nebolo v príčinnej súvislosti s jej konaním,

že k styku dňa 17.04.2021 nedošlo. Zodpovednosť bola daná na strane maloletého, pričom ona si splnila všetky zákonné a prevenčné povinnosti, keď maloletého na styk pripravila, motivovala a zároveň upozorňovala žalobcu, že maloletý styk v rozsahu na prespanie dlhodobo odmieta a nechce opustiť domov na takú dlhú dobu. Tvrdila, že preukázateľne konala v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. S poukazom na predložený znalecký posudok považovala za preukázané, že nezodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku vynaloženia cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého. Skutočnosť, že k stykom nedošlo, bola zapríčinená objektívnymi dôvodmi na strane maloletého. Z obsahu znaleckého posudku Mgr. Alexandry Kaiser, ktorý bol vypracovaný pre účely rozvodového konania strán sporu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/91/2019, súd prvej inštancie zistil, že znalkyňa v záveroch znaleckého posudku konštatovala, že maloleté dieťa má vytvorený pozitívny emocionálny vzťah k obom rodičom. V ich spoločnosti sa cíti dobre, je veselý, spolieha sa na nich a vyhľadáva ich spoločnosť. Pri matke je tento pozitívny vzťah deklarovaný aj vo verbálnych vyjadreniach, pri otcovi je u maloletého prítomná negácia tohto vzťahu a vyjadruje verbálne vzťah, že by ho otec vzal od mamičky, o čo zatiaľ nemá záujem alebo sa tejto situácie obáva, nakoľko s ňou nemá žiadnu skúsenosť. Maloletý otca neodmieta a pociťuje voči nemu neutrálne alebo pozitívne emócie. Znalkyňa ďalej konštatovala, že dieťa pravdepodobne otca odmieta na základe strachu, že by bol dlhobojšie odlúčený od matky. Podľa znalkyne sa ako najvhodnejšie javí upokojenie a optimalizovanie vzťahu medzi rodičmi navzájom, upokojenie napätia medzi nimi s tým, že dôležitá je ich spolupráca. Konštatovala, že matka nemusí navonok deklarovať dieťaťu negatívny postoj voči otcovi, dieťa vie tento postoj vycítiť samé. Rovnako aj postoj otca voči matke vycíti a má vplyv na jeho prežívanie a správanie. Za nesmierne dôležité považovala podpora a posilňovanie vzťahu dieťaťa s otcom, aby sa ďalším nepriaznivým vývinom nenarušil. Podľa názoru znalkyne vzťah dieťaťa nie je na podvedomej báze narušený ani k jednému z rodičov. Nezistila vedomé tendencie k manipulácii dieťaťa. Uviedla, že matka otcovi neumožňuje styk s dieťaťom a komunikácia ohľadne potrieb a vývinu dieťaťa je z jej strany nedostatočná, čím negatívne vplyva na ich vzájomný vzťah ona. Na základe vyšetrenia dieťaťa konštatovala, že dieťa má k otcovi dôveru a je k jeho osobe pozitívne nastavené, je schopné s ním tráviť čas a na základe dlhšieho odlúčenia odporučila tento kontakt postupne navyšovať. Tiež však uviedla, že dlhodobé odlúčenie od matky by mohlo mať v aktuálnej napätej situácii nepriaznivý vplyv na zdravý psychický vývin dieťaťa. Za podstatné súd považuje konštatovanie znalkyne, že by bolo nanajvýš vhodné pokiaľ pri predávaní dieťaťa dôjde opätovne k emočnému ataku a maloletý by opäť plakal, že nechce ísť na styk s otcom, aby matka vyšla z domu za otcom a komunikovala s ním tvárou v tvár, čím dá zároveň signál maloletému, že sa nemá čoho ani on obávať. Aktívna spolupráca matky s otcom pri rozširovaní styku je podľa znalkyne kľúčová, pretože je pre dieťa najbližšou vzťahovou osobou a nielen jej verbálne vyjadrenia, ale aj jej konanie a vnútorné postoje majú veľký vplyv na jeho prežívanie a konanie.

1.4 Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 415, § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že žaloba je dôvodná. Uviedol, že ust. § 415 Občianskeho zákonníka zakotvuje všeobecnú preventívnu povinnosť počínať si tak, aby sa nikomu neškodilo. Ak bola porušená konkrétna povinnosť, použijú sa predovšetkým zodpovednostné následky upravené v konkrétnych ustanoveniach Občianskeho zákonníka, prípadne iného všeobecne záväzného právneho predpisu. Ak neboli porušené konkrétne povinnosti vymedzené v týchto ustanoveniach a určitým konaním alebo nekonaním sa zasiahlo do chránených statkov uvedených v § 415, ktorým sa spôsobila určitá škoda na týchto statkoch, treba si položiť otázku, či ten, kto takto zasahoval, si počínal tak, aby nedochádzalo ku škodám, alebo či si takto nepočínal. Ak si tak nepočínal, porušil povinnosť uloženú mu v § 415 a z porušenia tejto povinnosti mu vznikne zodpovednosť za škodu. Porušenie preventívnej povinnosti uvedenej v § 415 sa stáva dôvodom vzniku všeobecnej zodpovednosti za škody, pokiaľ sa nedokáže porušenie povinnosti podľa určitého konkrétneho ustanovenia, či už Občianskeho zákonníka alebo iného zákona. Porušením preventívnej povinnosti, ktorým vznikla škoda na zdraví, majetku, na prírode alebo na životnom prostredí, vznikne všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420. Preventívnu povinnosť ukladá § 415 každému, t.j. tak fyzickým, ako aj právnickým osobám. Predpokladom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka je protiprávny úkon, spôsobenie škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie, pričom zavinenie škodcu sa podľa zákona predpokladá (prezumpcia zavinenia). Občianskoprávna zodpovednosť za škodu môže vzniknúť z porušenia zmluvných alebo iných záväzkových povinností, vtedy ide o tzv. zmluvnú alebo záväzkovú zodpovednosť. Môže však vzniknúť aj z porušenia iných povinností zákonom uložených, vtedy ide o tzv. mimozáväzkovú zodpovednosť. Predmetom súdneho konania bolo

posúdenie zodpovednosti žalovanej za škodu - cestovné náklady, ktoré vznikli žalobcovi v súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska v H. do miesta bydliska maloletého dieťaťa v H. za účelom realizovania styku dňa 17.04.2021, ktorý žalobcovi nebol umožnený a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodíť, že škode nemohla zabrániť a jej vznik nezavinila. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k právnomu názoru, že žalovaná zodpovedá za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka porušením právnej povinnosti, ktorá jej vyplývala z vykonateľného súdneho rozhodnutia - uznesenia Okresného súdu Prievidza

č. k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019. V konaní bolo preukázané, že dňa 17.04.2021 sa žalobca v súlade s vykonateľným súdnym rozhodnutím dostavil na miesto, kde si mal od žalovanej dieťa prevziať. Súd bol toho názoru, že žalovaná si svoju povinnosť dieťa na styk so žalobcom riadne pripraviť a odovzdať mu, nesplnila. Riadna príprava maloletého na styk je nielen fyzická príprava - zabezpečenie oblečenia, ale aj psychická príprava maloletého. Povinnosť maloletého na styk so žalobcom riadne pripraviť po psychickej stránke znamená povinnosť žalovanej aktívne maloletého k stretávaniu s ním motivovať, a to vrátane režimového nastavenia maloletého na dodržiavanie termínov stretnutia určených súdom, či využitia odborného psychologického poradenstva. Jej súčasťou je tiež povinnosť zdržať sa pred maloletým akéhokoľvek konania, či vyjadrení, ktoré by mohli maloletého od stretnutia odradiť. Z predmetného súdneho rozhodnutia ako aj z vyjadrení strán je zrejmé, že medzi nimi prebieha v otázke starostlivosti o maloletého dlhodobý konflikt, cez ktorý sa ani jedna strana nevie preniesť. Napriek týmto konfliktom má žalobca s maloletým vytvorený pozitívny vzťah, ktorý chce naďalej rozvíjať. Súd je toho názoru, že vzhľadom na nízky vek maloletého (2 a polroka) a na jeho v zásade pozitívny vzťah k otcovi, bolo v silách a možnostiach žalovanej dostatočne maloletého pripraviť na styk tak, aby sa tento mohol riadne uskutočniť. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietaniu maloletého tak, ako sa to snaží prezentovať žalovaná. Okrem toho žalovanej nič nebránilo, aby kontaktovala psychológa a požiadala ho o pomoc v otázke riadnej a včasnej prípravy maloletého dieťaťa na styk so žalobcom, aby ho dieťa pokojne prijalo a pozitívne vnímalo skutočnosť, že je určený čas, kedy bude v starostlivosti žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bol súd toho názoru, že žalovaná nepreukázala splnenie svojej povinnosti pripraviť dieťa riadne a včas na styk so žalobcom. Práve naopak, bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého na styk riadne pripraviť a žalobcovi styk umožniť. Žalovaná bez existencie objektívneho dôvodu neumožnila žalobcovi realizáciu styku s maloletým dieťaťom tvrdiac, že dieťa styk odmieta. Takýto argument žalobkyne nie je objektívnou prekážkou, ktorá by bránila uskutočneniu styku navyše s ohľadom na vek dieťaťa, ktoré vo veku dva a pol roka nevie dostatočne vyjadriť svoju vôľu v otázke stretávania sa s otcom. Tiež bolo preukázané, že žalovaná bezprostredne pred tým, ako sa mal podľa rozhodnutia súdu styk žalobcu s maloletým uskutočniť, nekomunikovala s ním v dostatočnej miere, vôbec mu nenavrholo iné alternatívne riešenia v čase, keď sa na styk s maloletým dostavil, napríklad umožniť mu za jej prítomnosti stretnúť sa s dieťaťom pred jej bydliskom alebo po dohode na inom vhodnom mieste. Žalovaná žalobcovi vopred neoznámila, aby z určitého objektívneho dôvodu za maloletým neprišiel, nakoľko dôvodný argument na to ani neexistoval. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca dostatočným spôsobom preukázal, že žalovaná styk žalobcovi s maloletým vo vyššie uvedenom čase neumožnila vôbec a v konaní nepreukázala, že by sa oň aspoň pokúsila. K obsahu znaleckého posudku č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 vypracovaného Mgr. Alexandrou Kaiser pre účely rozvodového konania strán sporu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/91/2019, súd prvej inštancie uviedol, že závery znalkyne vo vzťahu oboch rodičov k dieťaťu sú pozitívne. Za podstatné považoval konštatovanie znalkyne, že by bolo nanajvyš vhodné pokiaľ pri predávaní dieťaťa dôjde opätovne k emočnému ataku a maloletý by opäť plakal, že nechce ísť na styk s otcom, aby matka vyšla z domu za otcom a komunikovala s ním tvárou v tvár, čím dá zároveň signál maloletému, že sa nemá čoho ani on obávať. Aktívna spolupráca matky s otcom pri rozširovaní styku je podľa znalkyne kľúčová, pretože je pre dieťa najbližšou vzťahovou osobou a nielen jej verbálne vyjadrenia, ale aj jej konanie a vnútorné postoje majú veľký vplyv na jeho prežívanie a konanie. V prípade, že sa žalovaná bude pri príprave dieťaťa na styk so žalobcom správať spôsobom doporučeným znalkyňou, je veľká pravdepodobnosť, že dieťa sa na styk s otcom bude tešiť a nebude podliehať emočnému atakom. V prejednávanej veci žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala, že sama vyvinula maximálne úsilie a snahu

v rozsahu, naznačenom znalkyňou pre to, aby dieťa pozitívne motivovala k styku so žalobcom alebo sa so žalobcom spoločne dohodli na inej alternatíve realizovania jeho styku s dieťaťom, čo bolo možné z jej strany využiť aj v období, kedy sa styk žalobcu s dieťaťom nerealizoval (17.04.2021) a súčasne ešte nebol vypracovaný predmetný znalecký posudok, nakoľko ide

o využitie všeobecne známych motivačných postupov, ktoré žalovaná mohla využiť, pokiaľ by mala záujem a skutočnú snahu o pravidelné zabezpečenie kontaktu žalobcu s dieťaťom. S poukazom na

vyššie zistené skutočnosti bol súd toho názoru, že žalobca preukázal všetky predpoklady subjektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla vynaložením cestovných nákladov dňa 17.04.2021 za účelom realizácie styku s maloletým dieťaťom. Pokiaľ ide o rozsah náhrady škody podľa § 442 Občianskeho zákonníka, súd posudzoval aj účelnosťou použitia vlastného motorového vozidla žalobcom, ktorá bola opodstatnená vzhľadom na nízky vek dieťaťa (viac ako dva a pol roka), vymedzený čas styku žalobcu

s dieťaťom, vzdialenosť medzi miestom bydliska žalobcu a miestom bydliska, resp. miestom stretnutia žalobcu s dieťaťom, ako aj na vtedajšiu situáciu na území Slovenska - ochorenia Covid 19, kedy cestovanie individuálnou dopravou bolo bezpečnejšie ako cestovanie hromadnými dopravnými prostriedkami. Cesta žalobcu z miesta bydliska v H. do miesta styku H. dňa 17.04.2021 a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. Podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, v znení neskorších predpisov, má žalobca nárok na základnú náhradu v sume 71,80 eur (0,193 eur x 372 km) podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z.z. a na náhradu za spotrebované pohonné hmoty v sume 38,25 eur pri spotrebe vozidla 7,6 l/100 km, cene PHM 1,354 eur/liter. Cena PHM bola zistená zo Štatistického úradu SR a priemerná cena benzínu Natural 95 v mesiaci apríl 2021 predstavovala sumu 1,354 eur. Základná náhrada predstavuje sumu 71,80 eur a náhrada za spotrebované PHM sumu 38,25 eur. Celkom cestovné náklady žalobcu potom predstavujú sumu 110,05 eur. K námietke žalovanej, že žalobca za účelom styku s dieťaťom necestoval do miesta bydliska dieťaťa motorovým vozidlom, ktorého technický preukaz do spisu založil, súd uvádza, že z fotokópie technického preukazu motorového vozidla značky C. M., EVČ: H. (čl. 11 spisu) vyplýva, že vlastníkom motorového vozidla bol žalobca. Súd nevykonal lustráciu vlastníka predmetného vozidla prostredníctvom dopravného inšpektorátu, nakoľko uvedený dôkaz považoval za nadbytočný z dôvodu, že vo všetkých súdnych konaniach, predmetom ktorých bol uplatnený nárok žalobcu voči žalovanej na náhradu škody z dôvodu zmareného styku s dieťaťom

a v ktorých bol žalobcovi nárok priznaný, cestovné náklady žalobcovi boli priznané a to buď z dôvodu, že cestu vykonal predmetným vozidlom ako jeho vlastník alebo na základe zmluvy o výpožičke. Z technického preukazu motorového vozidla značky C. M.,

EVČ: F. (čl. 133 spisu 10C/49/2022) vyplýva, že vlastníkom motorového vozidla je N. D., ktorý na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavreť podľa

§ 659 a nasl. OZ medzi ním ako požičiavateľom a žalobcom ako vypožičiavateľom vypožičal vyššie uvedené motorové vozidlo žalobcovi počnúc dňom 29.05.2021 na dobu neurčitú. Dátum prvej evidencie vozidla je v technickom preukaze deň 27.08.2018. Napokon právny zástupca žalobcu na pojednávaní vo veci 10C/49/2022 konanom dňa 30.03.2023 uviedol, že motorové vozidlo, ktoré žalobca použil na prepravu z miesta bydliska do H. za účelom vykonania styku s maloletým B. dňa 30.10.2021 bolo totožné s motorovým vozidlom, ktorého bol žalobca v skoršom období vlastníkom. Toto motorové vozidlo predal a jeho súčasným vlastníkom je N. D., ktorý so žalobcom dňa 24.09.2021 uzavrel zmluvu o výpožičke, na základe ktorej žalobca predmetné motorové vozidlo užíva na dobu neurčitú. Omeškanie žalovanej bolo posúdené podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka

a výška úroku z omeškania zodpovedá § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Počiatok omeškania žalovanej bol ustálený od 27.09.2022, t.j. deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanej, kedy bola žalobcom prvýkrát vyzvaná na náhradu škody. O čiastočnom zastavení konania o zaplatenie 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 110,05 eur od 18.04.2021 do 26.09.2022 súd prvej inštancie rozhodol podľa § 145 ods. 2 CSP. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 257 CSP. Žalobca bol v konaní v podstatnej časti sporu úspešný, na základe čoho by mu patril nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Žalovaná v priebehu konania poukazovala na správanie žalobcu, ktorý podáva identické žaloby za každý jednotlivý deň zmareného styku, pričom ide aj o dni nasledujúce po sebe. Žalobca svoje rozhodnutie podávať samostatné žaloby, ktorých je na tunajšom súde najmenej 20 a ďalšie sú podané na upomínacom súde, nijako nevysvetlil a to aj napriek námietkam žalovanej. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi podľa § 257 CSP spočívajú v procesnom správaní žalobcu, ktorý bez adekvátneho a logického vysvetlenia uplatňuje nároky na náhradu škody za zmarené styky s dieťaťom samostatnými žalobami, hoci mu nič nebránilo podať jednu žalobu na náhradu škody za viacero dní, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Zo strany žalobcu ide podľa názoru súdu o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, hoci ide o takmer

identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obe strany sporu.

2.1 Proti rozsudku čo do výroku I. podala odvolanie žalovaná a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1

písm. f) a h) CSP. Uviedla, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, keď dospel k záveru, že žalovaná zodpovedá za náhradu cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého. Po celý čas postupovala tak, aby bol sledovaný najlepší záujem dieťaťa a to vrátane prípravy maloletého na styk s otcom. Konanie v najlepšom záujme dieťaťa má v tomto prípade jednoznačne prednosť pred konaním, ktoré údajne zakladá nárok na náhradu škody žalobcu. Zastávala názor, že súd je povinný skúmať aj vôľu dieťaťa pri odovzdávaní na styk s druhým rodičom. V konaní preukázala, že maloletý prejavil nevôľu realizácie styku so žalobcom 17.04.2021, a to aj zvukovým záznamom. Vzhľadom na to nie je možné konštatovať porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej. V tomto smere poukázala i na závery znaleckého posudku č. 5/2022 znalkyne Mgr. Alexandry Kaiser. Nesúhlasila ani so záverom súdu prvej inštancie ohľadne zavinenia z jej strany, práve z dôvodu, že k styku žalobcu s dieťaťom nedošlo z vôle dieťaťa. Svojím konaním preukázala najvyššiu možnú mieru plnenia prevenčnej povinnosti. O návštevu psychológa sa pokúšala, ale žalobca jej nedal súhlas, navštívila pedopsychiatra, o čom doložila správu do rozvodového konania. Na problémy vznikajúce pri styku upozorňovala kolízneho opatrovníka (email) i súd (oznámenie zo dňa 29.04.2023). Žiadny z príslušných orgánov nezabezpečil účasť psychológa pri uskutočňovaní styku. Poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 56/2017 zo dňa 19.01.2017, podľa ktorého pre dosiahnutie spravodlivého rozhodnutia o úprave styku rodičov s dieťaťom v zmysle už uvedených premís je potrebné zo strany konajúceho súdu zohľadniť viaceré konkrétne kritéria. Ide predovšetkým o nasledujúce 4 kritériá: existencia pokrvného puta medzi dieťaťom a o jeho zverenie do starostlivosti usilujúcimi osobami; miera zachovania identity dieťaťa a jeho rodinných väzieb v prípade jeho zverenia do starostlivosti tej ktorej osoby; schopnosť osôb, usilujúcich o zverenie dieťaťa do starostlivosti zaistiť jeho vývoj a fyzické, vzdelávacie, emocionálne, materiálne a iné potreby; pranie dieťaťa. Vo vzťahu k prejavom vôle dieťaťa poukázala i na vyhlášku č. 207/2016 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých. Z predloženého znaleckého posudku vyplýva, že žalovaná dieťa pri rozhodovaní neovplyvňuje a vôľa dieťaťa je tak objektívnou skutočnosťou, pre ktorú k styku nedošlo. Situáciu je podľa nej potrebné posudzovať ako bežné riziko, ktoré znáša žalobca. Žalovanej nebolo preukázané zavinenie vzniku škody cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska dieťaťa. Čo sa týka nesprávne zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, namietala, že opakovane upozorňovala na citové prejavy maloletého, ktoré nastanú až pri odovzdávaní na styk, a teda nemá možnosť vopred žalobcu o týchto skutočnostiach informovať. Zdôraznila, že žalobca bol o všetkých týchto skutočnostiach opakovane informovaný. Nesprávny bol preto záver súdu prvej inštancie, že žalovaná nepreukázala snahu o uskutočnenie styku, nedostatočne komunikovala so žalobcom a neexistoval objektívny dôvod neuskutočnenia styku.

2.2 Proti tomuto rozsudku voči výroku III. o trovách konania podal odvolanie žalobca a odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania. V odvolaní namietal, že inštitút trov konania je v civilnom sporovom konaní ovládaný takzvaným záujmovým princípom vyjadreným v ustanovení § 252 CSP a princípom úspechu vo veci vyjadreným v ustanovení § 255 CSP, pričom zdôraznil, že v danej veci mal plný úspech vo veci. Podľa jeho názoru neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Do pozornosti odvolacieho súdu dal rozporuplnosť argumentácie súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania, keď tento na jednej strane vyhovel žalobe a dal za pravdu argumentácii žalobcu, pričom v odôvodnení poukázal na uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2022 vedeného pod spisovou značkou 8C/34/2022-67, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí, vrátane predmetnej právnej veci, z dôvodu, že: „zo spisov je ďalej zrejmé, že bude potrebné v konaniach vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní.

V uvedených konaniach žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia, pričom v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia produkované žalobcom aj žalovanou (líšia sa

dôvodmi neuskutočnenia - maloletý styk odmietal, maloletý bol chorý, bol v kontakte s COVID pozitívnu osobou), pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. Vzhľadom na počet konaní a tieto odlišnosti by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Súd má ďalej vedomosť, že vzhľadom na skutočnosť, že styk žalobcu s maloletým naďalej neprebíha a je predpoklad, že žalobca si bude naďalej uplatňovať nároky za tieto neuskutočnené styky samostatnými návrhmi, nebude ani reálne možné všetky tieto nároky rozhodnúť v jednom konaní.“ Žalobca zdôraznil, že už len táto skutočnosť sama o sebe vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktoré aplikoval zákonný sudca v napadnutom rozsudku. Ak súd samostatným rozhodnutím konštatuje, že žalobca sa od začiatku konania domáha ochrany svojich práv procesne správnym spôsobom, nemôže na základe tej istej argumentácie náhradu trov nepriznať práve pre procesný postup žalobcu. Považoval za nespravodlivé, aby sa žalobca domáhajúci sa ochrany svojho práva a to nároku náhrady škody, dostal do situácie, kedy náklady na uplatnenie svojho práva prevyšujú priznaný nárok náhrady škody. Zdôraznil, že je to práve žalovaná, ktorá dlhodobo, sústavne a účelovo bez ospravedlniteľného dôvodu bráni v styku maloletého syna so žalobcom. Žalobca sa snaží predchádzať neprímeraným výdavkom strán sporu. Zastáva názor, že jednotlivé veci týkajúcej sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť, pretože v nich ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce styk žalobcu so synom, ide o rozdielne časové obdobia, v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia a spojenie v jednom konaní by nebolo hospodárne. Rozsudok v časti výroku III. považoval za arbitrárny keď prvoinštančný súd vo svojom odôvodnení dotváral skutkové okolnosti tak, aby to vyzeralo, že žalobca mohol urobiť niečo iné ako reálne v danom čase urobil. Žalobca nemal inú zákonnú možnosť domáhať sa uplatnenia svojich práv, nemal možnosť postupovať procesne inak, nepredražoval spôsob domáhania sa súdnej ochrany a nezneužíval svoje právo. Žalobca si dôvodne uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých súdnych konaniach. Nie je možné, aby žalobca žaloval žalovanú v jednom konaní o desiatky jednotlivých škôd. Preto je preukázaná dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne vyjadril podaním zo dňa 10.07.2023 tak, že s ním nesúhlasí a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a II. potvrdil a výrok III. zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pokiaľ žalovaná v odvolaní uvádza, že výlučným dôvodom, prečo odmietla realizovať styk otca s dieťaťom 17.04.2021, bola vôľa maloletého, táto odmietavá vôľa maloletého v priebehu konania nebola nijakým spôsobom preukázaná, žalovaná styk žalobcu s jeho synom v predmetný deň neumožnila, ani sa oň nepokúsila. Obmedziť alebo zakázať styk dieťaťa s rodičom môže iba súd, a to vždy iba v záujme dieťaťa, žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená. Súd prvej inštancie v danej veci správne vyhodnotil skutkový stav. Žalobca v konaní preukázal všetky svoje tvrdenia, naopak žalovaná svoje tvrdenia v konaní nepreukázala. Pokiaľ ide o žalovanou predložený posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023, deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania, sa stal 2 roky od vykonateľného rozhodnutia súdu a posudok bol vyhotovený takmer 4 roky po tom, odkedy je súdom nariadený styk dieťaťa s otcom. Žalovaná tvrdí, že 3 roky sa snaží maloletého motivovať, ale ani raz nepreukázala ako. Predmetný znalecký posudok vyhotovený dňa 15.01.2023, nemá žiadny vplyv na toto konanie, ktorého predmetom je náhrada škody v súvislosti so zmareným stykom dňa 17.04.2021. Zo znaleckého posudku navyše nevôľa maloletého stýkať sa s otcom nevyplýva. Predložený posudok bol súdom správne zamietnutý z dôvodu koncentrácie konania, a preto navrhol, aby odvolací súd na tvrdenie žalovanej o znaleckom posudku č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 neprihliadol. Do pozornosti opätovne dal znalecký posudok č. 144/2022 znalkyne PhDr. Halašovej, PhD. Z konania žalovanej je zrejmé, že sa jedná o úmyselne účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s dieťaťom, porušujúc právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu. Žalovaná preto zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním podľa § 420 Občianskeho zákonníka.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu voči výroku III. o trovách konania navrhla odvolaciemu súdu rozsudok v napadnutej časti o trovách konania potvrdiť ako vecne správny a priznať žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V plnom rozsahu sa stotožnila s odôvodnením napadnutého rozsudku vo výroku III. o trovách konania. Zdôraznila, že konanie žalobcu je účelovým konaním, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených stykov. K neuskutočneniu stykov zväčša predchádzajú objektívne skutočnosti na strane maloletého. Podľa jej názoru rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi je v súlade s ustálenou

rozhodovacou praxou súdov a v súlade so zásadou účelnosti náhrady trov konania. Nie je dôvod nahradiť žalobcovi akékoľvek trovy právneho zastúpenia, ktoré mu v tomto konaní vznikli, pretože žalobca takýmto konaním naplnil znaky zneužitia práva. Žalobca nezačína súdne konanie pre ochranu svojho subjektívneho práva, ale s úmyslom získania nedôvodného zisku na úkor protistrany. Pokiaľ by žalobcovi išlo o náhradu škody za neuskutočnený styk so synom, mohol podať v roku 2022 jeden návrh na zaplatenie s vyčíslením údajnej škody od roku 2020 až do dňa vyhotovenia návrhu. Svojím konaním ale jasne dokazuje, že jeho záujmom je poškodiť žalovanú. Žalobca mohol požadovaný nárok uplatniť jedným procesným úkonom, v jednom konaní, čím by zabezpečil účelnosť vynaložených trov tak, ako to predpokladá právna úprava obsiahnutá v § 251 CSP. Okrem toho ani rozhodnutie súdu o odmietnutí spojiť všetky konania do jedného ešte neznamená, že nie je možné hospodárne a účelne pojednávať aspoň v niektorých z neuskutočnených stykov v rozsahu viacerých dní v jednom konaní, prípadne spojiť konania, v ktorých bol podaný rovnaký dôvod neuskutočnenia styku. Je zrejmé, že nesplnenie vecí bolo súdom odôvodnené rozličnosťou štádií konaní, avšak, ak by žalobca podal jeden návrh na vydanie platobného rozkazu na všetky neuskutočnené styky, prípadne, ak by spojil návrhy na základe nároku vychádzajúceho z jedného exekučného titulu, súd by takéto konanie o rovnakom návrhu medzi rovnakými stranami sporu, založeným na rovnakom právnom základe, rozhodne nevyčleňoval na samostatné konanie.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení zo dňa 02.08.2023 k vyjadreniu žalobcu zotrvala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, pričom namietala relevanciu tvrdení žalobcu nakoľko tieto nie sú založené na pravdivých skutočnostiach. Mala za to, že vôľa maloletého bola v konaní riadne preukázaná, keď do konania predložila zvukový záznam z 17.04.2021, ktorý preukazuje reakciu maloletého pri odovzdávaní na styk. Opätovne poukázala na závery znaleckého posudku 5/2022 zo dňa 15.01.2023 vypracovanom Mgr. Alexandrou Kaiser. Zotrvala na tvrdení, že v konaní nebolo preukázané akékoľvek tendenčné alebo manipulatívne správanie žalovanej smerom k maloletému, ani marenie stykov žalobcu s maloletým. Styky sa neuskutočňovali vždy z objektívnych dôvodov. Žalobca účelovo uvádza nepravdivé a skresľujúce informácie. Proti znalkyni PhDr. Marte Halašovej, PhD. bolo začaté správne konanie, a podľa rozhodnutia MS SR sa znalkyňa pri vypracovaní posudku č.144/2020 dopustila správneho deliktu. V závere vyjadrenia uviedla, že v konaní riadne preukázala, že nezodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla vynaložením cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého dňa 17.04.2021.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 11.09.2023 k vyjadreniu žalovanej zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach. Dôvodil, že prvoinštančný súd mal v konaní za to, že žalovaná porušila právnu povinnosť, ktorú jej ukladá § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím preukázateľne spôsobila škodu žalobcovi. Tak, ako v iných konaniach, aj v tomto konaní mal žalobca za to, že v každom jednom zmarenom styku je potrebné osobitne skúmať kauzálny nexus vo vzťahu k náhrade škody za každý zmarený styk osobitne. Žalobca sa vyhradil voči tvrdeniam žalovanej o jeho šikanóznom správaní. Takéto konanie alebo zneužitie procesných práv žalobcu s cieľom poškodiť žalovanú v konaní neboli preukázané. Ide len o procesnú taktiku žalovanej. V ďalšom žalobca argumentoval tým, že každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním a ktorékoľvek spojenie obdobných vecí prinesie do konania neprehľadnosť a neúčelne predĺži rozhodnutie vo veci samej, čo pri počte viac ako 118 zmarených stykov žalobcu s maloletým za uplynulé 3 roky nie je ani možné. Spojenie vecí do jedného konania a z toho vyplývajúce iné procesné správanie žalobcu preto nedáva žiaden racionálny zmysel. Obranu žalovanej označil žalobca za tendenčnú, nemajúcu oporu v skutkovom stave, ktorá je v rozpore s názorom, rozhodnutím a procesným postupom súdu. Žalovaná marí styky žalobcu s maloletým sústavne, naposledy dňa 03.09.2023, z ktorého dôvodu nie je racionálne zvoliť procesne iný postup, ktorý by bol rýchlejší, hospodárnejšie a prehľadnejší. Žalobca zdôraznil, že uplatňovanie práva žalobcu týmto spôsobom je jediným zákonne možným, vhodným a procesne potvrdeným správnym postupom, a preto ho nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a ani inými dôvodmi hodnými osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP. Žalobca si dôvodne uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých súdnych konaniach, čo iným spôsobom nie je objektívne možné, nakoľko ide o rozdielne exekučné tituly, rôzne dôvody, pre ktoré žalovaná neumožnila žalobcovi zrealizovanie styku s maloletým, čomu predchádzal vždy iný spôsob komunikácie žalovanej so žalobcom alebo rozdielna intervencia Policajného zboru.

7. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

9. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu a odvolania žalovanej nariadovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

10. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Výrokom II. rozsudku súdu prvej inštancie bolo konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 110,05 Eur od 18.04.2021 do 26.09.2021 zastavené z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom. Odvolanie voči tomuto výroku stranami podané nebolo a výrok II. napadnutého rozsudku právoplatnosť uplynutím lehoty na podanie odvolania. Z tohto dôvodu nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

14. Predmetom odvolacieho konania tak zostal výrok I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 110,05 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 110,05 Eur od 27.09.2021 do zaplatenia a výrok o trovách konania, ktorým žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania.

15. Po preskúmaní obsahu spisu, dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie a posúdiac obsah odvolania oboch strán sporu, dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. vo veci samej je vecne správny a je potrebné ho potvrdiť. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o trovách konania je potrebné zmeniť, nakoľko nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, ktoré súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval.

16.1 K výroku I. napadnutého rozsudku, napadnutého odvolaním žalobkyne, odvolací súd uvádza nasledovné.

16.2 Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

16.3 Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o dôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá

súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že sudy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESĽP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61). I Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (rozhodnutie sp.zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia a preto nedošlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní jasným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou strán sporu, uviedol dôvody pre ktoré aplikoval jednotlivé ustanovenia, ako aj myšlienkové pochody na základe ktorých dospel k jeho právnym záverom. Odvolací súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostačujúce, spĺňajúce podmienky ust. § 220 ods. 2 CSP.

16.4. Žalovaná v podanom odvolaní uviedla zhodnú argumentáciu ako pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatoval, že ani v odvolacom konaní neboli žalovanou tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

16.5. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie týkajúceho sa výroku I., ktorým rozhodoval vo veci samej, v plnom rozsahu sa v tejto časti stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

16.6 K odvolacej námietke žalovanej, týkajúcej sa znaleckého posudku č. 5/2022 vypracovaného Mgr. Alexandrou Kaiser, ktorý žalovaná predložila v konaní, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dôkaz týmto znaleckým posudkom vykonal, ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania súdu zo dňa 18.04.2023. Obsah znaleckého posudku zhrnul v ods. 12 napadnutého rozsudku, pričom v odseku 23 jasne, stručne a zrozumiteľne vyložil, ako tento dôkazný prostriedok vyhodnotil a ako sa s ním vysporiadal pri svojom rozhodovaní. Odvolací súd pripomína, že hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Skutkový záver sudcu, vychádzajúci z vykonaných dôkazov je vecou vnútorného postoja (presvedčenia) a myslenia konajúceho sudcu. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04 zo dňa 31.08.2004, I. ÚS 97/97 zo dňa 05.01.2000, II. ÚS 3/97 zo dňa 19.03.1997). Navyiac ako správne uviedol žalobca vo svojom vyjadrení, uvedený znalecký posudok odzrkadľuje situáciu maloletého v roku 2023. Predmetom tohto konania je však náhrada za zbytočne vynaložené náklady v roku 2021, vzhľadom na ktorú skutočnosť predmetný posudok nevyopovedá nič o vtedajšom stave maloletého.

16.7 Pokiaľ žalovaná v odvolacom konaní predložila tvrdenie, že pri vypracovávaní znaleckého posudku č. 144/2020, znalkyňou PhDr. Martou Halgašovou, PhD. došlo k spáchaniu iného správneho deliktu, čo konštatoval príslušný správny orgán, odvolací súd v tomto smere konštatuje, že súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na tomto znaleckom posudku a z tohto pri svojom rozhodovaní ani nevychádzal, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku uvedeného v bodoch 17 až 27. Z uvedeného dôvodu argumentácia žalovanej v tomto smere nie je dôvodná.

16.8 Vzhľadom na uvedené odvolanie žalovanej nepovažoval odvolací súd za dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

17.1 K výroku III. napadnutého rozsudku, napadnutého odvolaním žalobcu, odvolací súd uvádza nasledovné.

17.2 Súd prvej inštancie rozhodol o trovách prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 257 CSP, keď konštatoval, že žalobca bol v spore úspešný a preto by mu patrila náhrada trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa však prvoinštančný súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žalobcovi nič nebránilo podať jednu žalobu, v ktorej si mohol uplatniť nároky na náhradu škody za viacero dní, keďže podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov o totožný okruh sporových strán a všetky veci spolu skutkovo súvisia.

17.3 S uvedeným právnym posúdením a aplikáciou ustanovenia § 257 CSP sa odvolací súd nestotožnil. Žalobcovi totiž nemožno upierať jeho právo podať samostatnú žalobu, ani byť v konaní zastúpený právnym zástupcom. Zároveň z obsahu spisu zjavne vyplýva, že vzhľadom na rozdielnosť vzniknutých situácií a termínov styku otca s dieťaťom, nie je možné určiť objektívne kritérium na základe ktorého by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať aby spojil jednotlivé nároky na náhradu škody do jednej žaloby. Žalobca v konaní predložil uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. decembra 2022, v ktorom súd zamietol návrh žalovanej na spojenie dvadsiatich šiestich vecí vedených medzi stranami sporu z dôvodu hospodárnosti konania, rôznych štádií jednotlivých konaní s tým, že uvedený súd konštatoval, že v každej veci je potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní a to najmä z dôvodu, že náhrada škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia je založená na rôznych skutkových tvrdeniach produkovaných žalobcom aj žalovanou, pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje. V súdnej veci sa navyše jedná o spor majetkového charakteru, nie o spor týkajúci sa úpravy styku otca s maloletým, z ktorého dôvodu odvolací súd zastáva názor, že pre uplatňovanie ustanovenia § 257 CSP nie sú za daných okolností v súdnej veci splnené podmienky.

17.4 Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. o trovách konania a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal v konaní úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov proti žalovanej v rozsahu 100 %.

18. Odvolací súd rozhodol i o trovách odvolacieho konania.

18.1 Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18.2 Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18.3 Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18.4 Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18.5 Keďže žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP vo vzťahu k neúspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

18.6. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).